

paa. Vi ofre adskillige Penge, og de ere godt udgivne, til at forebygge Sygdomme hos vore Husdyr og paa andre Steder, som komme Landet til gode, men naar det gælder Befolkningen, naar det gælder de daarligst stillede i Landet, de syge, som have daarlig Raad til selv at afholde disse Udgifter, bliver Bevillingen staaende ved det gamle, der følger man ikke Skridt med Tiden. Nu er det alle og enhver bekendt, at der rundt omkring i Landet netop i disse Aar arbejdes for at faa etableret disse Sygeplejeforeninger, som i det væsentlige ere opstaaede med den Tanke, at de daarligst stillede, de fattige, skulle have gratis Sygepleje. Vilde det da ikke være naturligt, om Staten i Lighed med, hvad den gør paa andre Felter, tilbød at bevilge et større Beløb, som virkelig kunde komme de Folk til gode, tilbød at gøre noget alvorligt for at bekæmpe og modarbejde det Tryk, som Sygdom kan foraarsage, og som jo i mange Tilfælde skyldes, at de Folk leve saa daarligt i økonomisk Henseende. Jeg skal derfor meget indstændig opfordre den højtærede Justitsminister og det ærede Finansudvalg til om muligt at forhøje denne Bevilling paa 11,000 Kr. endog ret klækkeligt, saa at det virkelig kunde blive et ordentligt Beløb, der kunde uddeles til de Foreninger og Institutioner, der tage sig af denne Sag, fortrinsvis dem, der give gratis Sygepleje til Folk, der ikke selv have Raad til at betale.

Jeg antager, at der i en nær Fremtid vil fremkomme en Anmodning om Tilskud til Sanatoriet ved Juelsminde. Dette har i den Tid, det alt har bestaaet, bestandig været belagt, saaledes at mange have maattet vente med at faa deres kirtelsvage Børn anbragte. Nu viser det sig, at der ved et overkommeligt Tilskud kunde skaffes Plads til flere, og at der er Trang dertil, er der slet ingen Tvivl om. Naar Begæringen fremkommer, haaber jeg derfor, at den ærede Minister vil se villigt derpaa, saaledes at Sanatoriet kan faa det Tilskud, der er nødvendigt for yderligere at gøre et godt Arbejde paa dette Omraade.

Det var de lokale Bemærkninger, jeg havde at gøre, men der er et gammelt Ordsprog, der siger: Ingen har Fred læn-

gere, end ens Nabo vil. Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at ville komme ind paa storpoltiske Betragtninger, men den ærede Konseilspræsident gjorde mig jo den Ære at nævne mig i sin Oversigt over det politiske Liv og Arbejde, og det er da naturligt, at jeg berigtiger de forkerte Udtalelser, der muligvis kunne være fremkomne der. Det var jo særlig i sin Omtale af Anmærkningen, den ærede Konseilspræsident nævnedes mit Navn. Det er rigtigt, at jeg ved adskillige Møder i Sommer har talt mod denne Anmærkningspolitik — det har jeg for øvrigt vel ikke været ene om. Men naar den ærede Konseilspræsident ud fra den Fremstilling, jeg har givet, slutter, at det er en besynderlig Maade at give Oplysninger til sine Vælgere paa, maa jeg gøre opmærksom paa, at jeg har nævnt alle de Punkter, som Anmærkningen omfatter, baade Hovedpunkterne og de enkelte Beløb, ordret og korrekt efter Finansloven, og det, skulde jeg tro, var den mest korrekte og loyale Optræden og den mest korrekte Maade i det hele taget at give sine Vælgere Oplysning paa. Jeg husker godt nok, at der var et Møde i Juelsminde, hvor den ærede Kultusminister var til Stede. Han gjorde sig der Ulejlighed med at give Folk den Opfattelse, at Anmærkningen kun omfattede saadan noget som 12—15,000 Kr. Men det var jo ikke absolut korrekt; han kan jo slet ikke vide noget derom. Al den Tale, siger den ærede Konseilspræsident, er løs og uvederhæftig, og dermed stempler han jo den ærede Kultusministers Tale som saadan. Naar den ærede Forsvarsminister slet ikke ved, om der kan spares noget, hvordan skal saa Kultusministeren kunne sige, at det bare drejer sig om 12—15,000 Kr.? Nej, siger den ærede Konseilspræsident, det er et Forsøg. Ja, saamænd. Men jeg troede dog ikke, at det, der behandlede i det danske Folketing og af Statsmyndighederne i det hele taget, skulde være Eksperimenter. Nej, jeg mener, det skal være Kendsgerninger, som man vel overvejet skal holde sig til, og at det sikreste er altid at gaa frem paa denne Maade. Derfor var det vel ogsaa, at saa mange her i Tinget i Fjor vare imod denne Anmærkningspolitik, idet de netop ikke vilde have